

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

KBW 1989/63

UITSPRAAK

in het geding tussen:

A. H., te W., eiser,

en

het bestuur der Sociale Verzekeringsbank, gedaagde

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Bij brief van 2 september 1988 heeft gedaagde aan eiser kennis gegeven van een beslissing met betrekking tot de uitvoering van de Algemene Kinderbijslagwet (hierna: AKW). Een afschrift van die brief is aan deze uitspraak gehecht. De inhoud wordt geacht hier te zijn weergegeven. (Niet opgenomen.)

De Raad van Beroep te 's-Gravenhage heeft bij uitspraak van 23 juni 1989 het beroep van eiser tegen voormelde beslissing ongegrond verklaard.

Eiser is bij gemachtigde mr. P. G., advocaat en procureur te G., van die uitspraak in hoger beroep gekomen. In een aanvullend beroepschrift zijn de gronden uiteengezet waarop het hoger beroep berust.

Het geding is behandeld ter terechtzitting van de Raad op 10 oktober 1990, waar eiser in persoon is verschenen met bijstand van mr. P. G. voornoemd, en waar gedaagde zich niet heeft doen vertegenwoordigen.

II. MOTIVERING

De feiten welke door de eerste rechter als vaststaande zijn aangenomen worden door partijen niet betwist. Mede gelet op de inhoud van de gedingstukken vormen die feiten ook voor de Raad het uitgangspunt. Daaraan voegt de Raad nog toe dat [naam kind], nadat hij in 1984 naar zijn geboorteland Marokko was uitgewezen, aldaar tot en met de in geding zijnde kwartalen in hoofdzaak verblijf hield bij de schoonmoeder van eiser, dat naar aanleiding van het vertrek van dat kind naar Marokko destijds met ingang van het derde kwartaal 1984 kinderbijslag aan eiser is geweigerd, waarbij onder meer expliciet is overwogen dat [naam kind] na 1 juli 1984 niet meer tot het huishouden van eiser behoorde, alsmede, dat de desbetreffende beslissing van de toenmalige Raad van Arbeid te 's-Gravenhage in rechte onaantastbaar is geworden nu daartegen geen beroep is ingesteld.

Thans is aan de orde de vraag, of gedaagde terecht over het eerste kwartaal 1985 tot en met het derde kwartaal 1987 voor het kind [naam kind] kinderbijslag heeft geweigerd omdat [naam kind] gedurende dat tijdvak niet tot eisers huishouden behoorde en omdat eiser niet op een eenvoudig te controleren wijze heeft aangetoond aan de zogenoemde onderhoudseis te hebben voldaan.

Op de daartoe door de eerste rechter bij de aangevallen uitspraak gebezigde gronden is de

Raad tot een bevestigende beantwoording van die vraag gekomen. Ook de Raad is van oordeel dat [naam kind] naar de maatstaf van de in de bestreden beslissing vermelde bepalingen bij en krachtens de AKW niet behoorde tot het huishouden van eiser terwijl evenmin door eiser (op de daartoe geeigende wijze) is aangetoond dat hij [naam kind] in relevante mate heeft onderhouden.

Onder verwijzing naar artt. 8 jo. 14, Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) heeft eiser doen betogen dat de term 'huishouden' in de AKW een zelfde betekenis bezit als het begrip 'gezinsverband' en dat bij die uitleg [naam kind] tot het huishouden van eiser behoorde.

Deze grief faalt. Blijkens de tekst en het stelsel van de AKW, onder meer tot uitdrukking komend in art. 7, lid 1, aanhef en onder a en b van die wet, is voor het recht op kinderbijslag onder andere bepalend of het betrokken kind al dan niet behoort tot het huishouden van de verzekerde.

De wet maakt in dit verband geen gebruik van de - naar een ruimere reikwijdte verwijzende - term 'gezin(sverband)'. Voorts ziet naar algemeen spraakgebruik de term 'huishouden' veeleer op de feitelijke situatie van gezamenlijk wonen terwijl het begrip 'gezin(sverband)' een andere, meer omvattende, strekking bezit. Voor een uitleg van de term 'huishouden' overeenkomstig de strekking van het begrip 'gezin(sverband)' ziet de Raad derhalve geen grond.

Nu [naam kind], zoals uit het vorenoverwogene blijkt, niet tot zijn - eisers - huishouden behoorde, komt de bestreden beslissing niet in strijd met het vanwege eiser in dit verband ingeroepen discriminatieverbod. Eiser is immers bij de bestreden beslissing niet anders behandeld dan andere verzekerden met kinderen die niet tot het huishouden van die verzekerden behoren.

Mede gelet op het aan de AKW ten grondslag liggend respectievelijk verzorgingsbeginsel en onderhoudsbeginsel valt voorts niet in te zien waarom de wetgever bij de toedeling en omgrenzing van kinderbijslagaanspraken niet verschillende eisen zou mogen stellen naar gelang de betreffende kinderen al dan niet tot het huishouden van de verzekerde behoren. Dat de wetgever, door ten aanzien van laatstgenoemde categorie kinderen de zogenoemde onderhoudseis te stellen, inbreuk zou plegen op het recht op bescherming van het gezin, zoals vanwege eiser is betoogd, kan de Raad dan ook niet onderschrijven.

Al hetgeen (overigens) namens eiser is betoogd heeft de Raad niet kunnen overtuigen. Uit het vorenoverwogene vloeit voort dat beslist moet worden als volgt.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep,

recht doende in naam der Koningin!

Bevestigt de aangevallen uitspraak.

21 november 1990